

Konstnärerna Karin Granstrand och Fikret Atay möts i en ny utställning på Gislaveds konsthall. Sara Arvidsson tycker att de förenas i sin intensitet.

Konsthall fylld med kryddor

RECENSION

Om utställningen

FIKRET ATAY OCH KARIN GRANSTRAND
GISLAVEDS KONSTHALL
VISAS TILL DEN 30 JANUARI

KARIN GRANSTRANDS och Fikret Atays konst ser inte ut att ha så mycket gemensamt, ändå visas den samtidigt i varsin separatutställning på Gislaveds konsthall. Det finns emellertid en beröringspunkt: intensiteten. Jag har alltid beundrat konstnärer som på ett näst intill fixerat sätt kan cirkulera kring en och samma frågeställning i verk efter verk utan att tröttna, och det är något både Atay och Granstrand gör. Och trots de repetitiva handlingarna - eller måhända just därför - blir det sällan idéfattigt. Banala ytskikt skalas bort.

KARIN GRANSTRAND ÄR textilkonstnär och föddes i Gnosjö men bor numera i Malmö. Vid sidan om utställningen i Gislaved är hon dessutom aktuell med en offentlig gestaltning av den nya förskolan i Anderstorp. Utställningen "Vältrampade stigar" är skulptural, ljus och eterisk. Titeln är passande eftersom verken har hängts i en smutt slingrande ordning. Man får intrycket av att befinna sig i en kuperad terräng.

Granstrands verk har en såväl modernistisk som minimalistisk känsla. Trianglar, rektanglar och andra former pryder pappersliknande sidenbitar, vilka har nålats upp på väggarna eller hängts likt badhanddukar på linor. Jag tänker omedelbart att de skulle göra sig väl som bilder på ett skivomslag till elektronisk musik - de är så strikta och grafiska - men då hade man dessvärre gått miste om upplevelsen av det ömtåliga tyget. Det är just denna kontrast mellan de stränga geometriska motiven och det sköra sidenet som gör Granstrands produktion långt mer intressant än strömlinjeformad design.

Samtliga textilverk är lätt flammiga och går i pastell eller jordfärger. Granstrand använder sig av födobaserade färgämnen och i innehållsförteckningen syns bland annat fanta, currysås, björnbär och lökskal. Arbetena laddas sålunda med både självbiografiska och klimatsmarta betydelser, då konstnären säkerligen har fått äta eller dricka upp resterna som har funnits kvar efter sina konstnärliga experiment. Jag blir lite nyfiken på om Granstrand har valt färger efter vad hon råkat ha i kylskå-

Karin Granstrands utställning på Gislaveds konsthall.

"Granstrands verk har en såväl modernistisk som minimalistisk känsla. Trianglar, rektanglar och andra former pryder pappersliknande sidenbitar, vilka har nålats upp på väggarna eller hängts likt badhanddukar på linor."

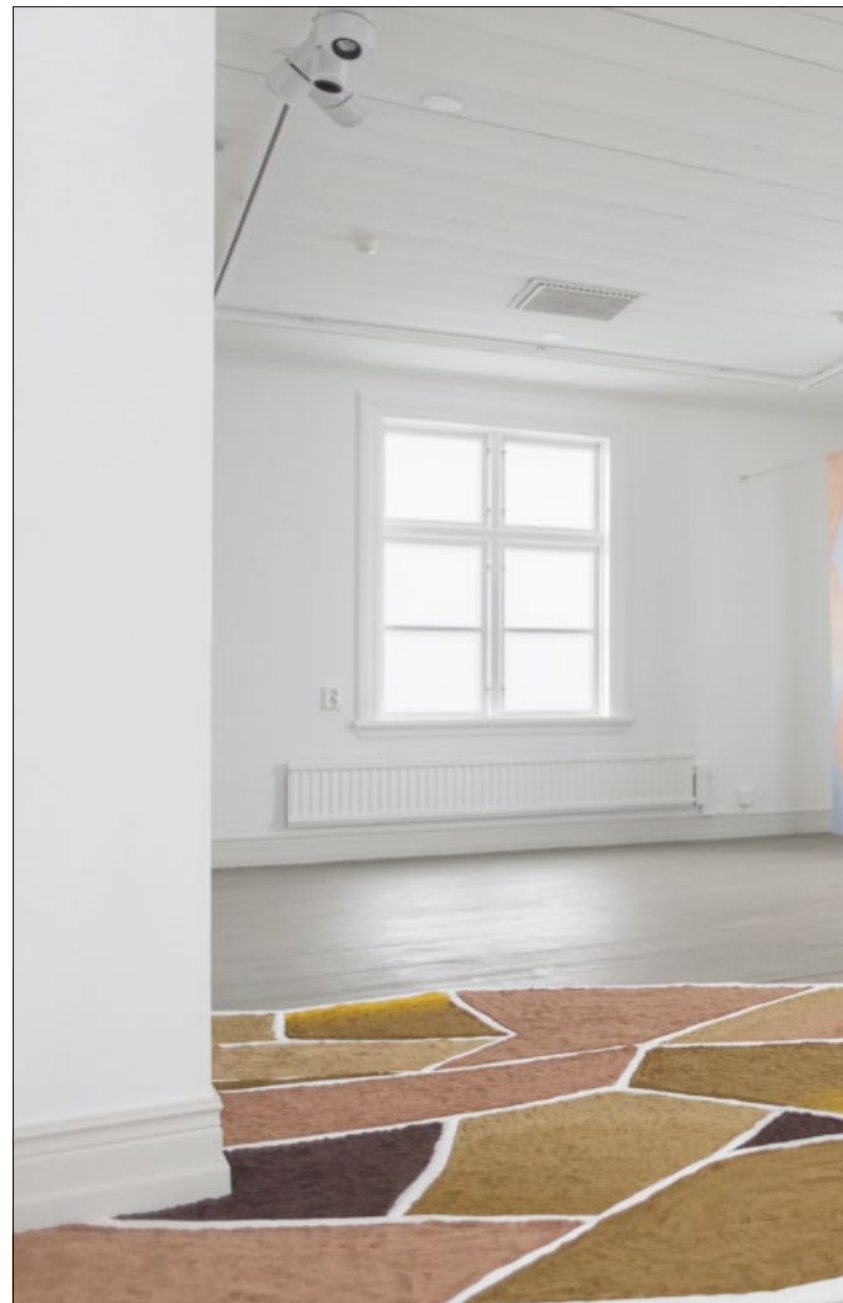
pet för stunden eller om hon har bunkrat upp med matvaror som är vedertaget lämpliga i färgningsssammanhang.

Matvinkeln blir extra kännbar i en installation av malda rotfrukter och kryddor som ligger utströdda på golvet likt en mjuk matta eller ett sädesfält sett från fågelperspektiv. De vita linjerna som avgränsar de olika ingredienserna från varandra är gjorda av salt.

Granstrands produktion är holistisk. I den ryms ett organiskt helhetstänk som hade kunnat

bli moraliserande, men tack vare den okonventionella kreativiteten och den estetiska känsligheten blir den ganska spännande att se.

FIKRET ATAYS hypnotiserande videoverk visas på konsthallens första våning. Atay är ursprungligen från Turkiet, men är numera bosatt i Örebro där han är fristadskonstnär. Han har tvingats fly sitt hemland på grund av sin regimkritiska konst. Jag naglas direkt fast vid hans såväl råa som finstämda videoverk som är

Karin Granstrand använder sig av matbaserade färgämnen - bland annat fanta,

korta men ovanligt dynamiska. Utställningen heter "I came to disturb you".

Till en början kan hans alster i te sig förhållandevis harmlösa: de skildrar människor sysselsatta med lekar av olika slag. Barn - i Atays fall är det pojkar - spelar fotboll eller leker krig vid ett järnvägsspår. Det är sådant barn gör, kan man tycka. Gränsen mellan fiktion och verklighet kan emellertid förskjutas; den är härfin. I länder som skakas av oroligheter har lekarna fått en blodig skärpa: de upphör inte, utan pågår för jämnna. De är konstanta och dödliga. På så vis är Atays verk tveeggade; de skildrar en provande gemenskap samtidigt som de låter oss ana dess våldsamma sida. Men det är inte bara narrativen i videorna som bidrar till en frenetisk känning, även klippningen och musiken som figurerar i dem får pulsen att slå snabbare.

Det tidiga verket "Spring Fever" är skakigt och skildrar en demonstration i Paris. Den het-siga musikslingan gör att jag själv blir smått orolig när jag ser en bepantrad polisstyrka i folkvimlet. Människokroppar har även filmats uppochned och man får känslan av att se händelseförloppet genom en kamera som har tappats på gatan i tumultet.

I Fikret Atays säregna och direkta gestaltningar av interaktioner ryms både hopp och destruktion. De speglar en lavinartad upprymdhet som är en del av människan, på gott och ont. Detta är definitivt en konstnär jag vill se mer av.

Sara Arvidsson

Konstkritiker.
sara.arvidsson@hallmedia.se

och malda rotsaker

currysås, björnbär och lökskal. På bilden syns en installation skapad av kryddor och malda rotsaker. Foto: MARTIN JOHANSSON

Den turkiska konstnären Fikret Atay kom till Sverige som fristadskonstnär. Hans videoverk får pulsen att slå snabbare, skriver Sara Arvidsson.

Foto: FIKRET ATAY

Vad betyder Astrid Lindgren för barn och vuxna idag? Efter att ha sett den Guldbagge-nominerade filmen "Unga Astrid" berättar skribenten Karoline Lundén i en personlig text om den tröst hon finner i barnboks författarens fantasivärldar, men också i Astrid Lindgrens egen berättelse.

Jag har vandrat genom Körsbärsdalen

REFLEKTION

Förundrad har jag vandrat fram i Körsbärsdalen när vita kronblad sakta dalat ner i den ljumma vårluften och känt skönhetens glädje.

Med inlevelse har jag lekt i de översvammade dikena och åkrarna om våren tillsammans med barnen i Bullerbyn.

Fascinerad har jag seglat fram i luftballong och skådat landskapet från ovan tillsammans med Pippi och hennes vänner och stannat till vid en och annan kyrkspira.

Med ett barns uppriktiga hjärta har jag ropat tillsammans med Lotta på Bråkmakargatan: "Du tappade en gran!" efter den oförskämda granförsäljaren och nöjt konstaterat för mig själv och Bamsen: "Jag kan faktiskt allting!"

Lycklig har jag simmat bland näckrosbladen i den stilla småländska sommarkvällen och utbrustit: "Du och jag, Alfred" och fått "Du och jag, Emil" till svar.

ASTRID LINDGREN'S LITTERÄRA verk har gett flera samtidigt levande generationer ett oändligt antal fantasivärldar att gå in i. En 4-åring och en 90-åring kan mötas i Emil i Lönnebergas Katthult och dela en gemensam begreppsvärld av miljöer, karaktärer och händelser.

Barn tolkar Karlsson på takets eller Pippi Långstrumps okonventionella livsstil som en möjlighet att kittlas till skratt, snarare än att ta efter deras sätt, vilket befarades när dessa böcker först publicerades. Astrid Lindgren moraliserade inte utan lät barnen vara barn och även som vuxen läsare skrattar jag åt de klockrena uttryck som i mycket liknar de finurliga kommentarer som även barn idag säger. Kort sagt har jag svårt att föreställa mig hur min uppväxt skulle sett ut utan Astrid Lindgrens sagoskatt.

Som vuxen finner jag också en stor tröst i Astrids egen berättelse, den som blev hennes liv. Med anledning av de svårigheter som hon gick igenom när hon blev tvingad att vara mamma på distans, under de första åren i hennes sons liv sa hon att författare hade hon blivit ändå, men inte en världsberömd författare. Ingen väljer frivilligt att gå igenom tuffa perioder i livet, ändå drabbas vi alla, då är det en tröst att veta, att på det ena eller andra sättet vässar de oss att bli de vi är ämnade att vara.

DÄRFÖR ÅKER JAG, med frostnupna kinder, men med ett varmt och glatt hjärta, skridskor med Madicken och Lisabet på den vindlande, frusna ån vid Junibacken och på Valborgsmässoafton när våren pulserat i kroppen med eftertryck uttalar jag orden "Jag känner livet i mig!"

Jag lyssnar till smattret av Melkers skrivmaskin som ekar över de soluppvärmda klipporna i Saltkråkans skärgård och virvlar fram i en vals vid midsommar på dansbanan iklädd en tjugisig 60-talsklänning.

Från tårna tar jag i och ropar ut mitt vårskrick tillsammans med Ronja så att vårbäcken hoppar och vitsipporna gungar och rumpnissarna frågar sig "Varför då då?"

Med eftertryck stämmer jag in i Karlsson på takets "Det är en världslig sak!" när förlusten av något ersättningsföremål gjorts till ett problem.

Karoline Lundén

Filmen "Unga Astrid" handlar om den världsberömda författarens eget liv, som inte heller var så lätt. Karoline Lundén finner tröst i hennes berättelse.

Foto: NORDISK FILM